

naar het voordek om de fok eraf te halen. Ik

Schipbreuk door Nico Veen

Onderweg van Winsum van Stavoren waren we al dagenlang aan het kruisen om op onze bestemming te komen. We, dat zijn Jesse, Dani en ik, Nico, de schipper van de Ema-Ho. Eerst het Reitdiep af, over het Lauwersmeer. De hele reis waren er nog wat staartjes van orkaan Bertha in de lucht en vaak voeren we gereefd of zelfs dubbel gereefd. De fok wisselen was een klusje dat de jongens inmiddels met gemak deden.

Via de 'liggende-mast-route' kwamen we op het Bergumermeer, waar we zonder het te weten door een Rhedense Engel werden gespot.

In Earnewald bezochten we het Skutsjesmuseum en kruisten daar 's middags in de rondte met de AEBelina, het prachtige houten beurtscheepje dat is nagebouwd in opdracht van het museum en dat net als zijn illustere voorganger een hele goede zeiler is geworden. Ook met veel wind ZW 5/6 ging ze als de brandweer. Wij ook trouwens. Geheel verregend kwamen we uiteindelijk door Grou en overnachtten op een eiland op de Terkaplester Poelen.

De volgende dag weer met flinke wind en buien via het Sneekermeer door de lange Jelteloot. Lange slag, korte slag. Oh, wat zijn die Foxen goede zeilers. Maar ik was al blij dat we een Valk voor konden blijven. Op de Palse Poel vonden we een goede plek voor de nacht bij boer Flapper. De volgende dag zou qua weer de beste worden van de week. Het einddoel was bijna in zicht.

Het weer was zondag zuidwest 3 en we kruisten met lange slagen over het Heegermeer. Jesse begon het aan de wind sturen inmiddels al behoorlijk te leren. Donkere wolken pakte zich samen vanaf het IJsselmeer. Voorbij het Konijneneiland maakten we een slag richting het verscholen Hofmeer, waar we als het te mal zou worden, rustig zouden kunnen ankeren. Regenpakken aan en ja hoor, daar kwam de regen en we namen de schoten in de hand. Een dikke windstoot greep het zeil en ondanks dat de schoten zo snel mogelijk werden gevierd hadden we een boel water gemaakt over de zijkant in de boot. De jongens gingen snel

gooide de
grootschoot
helemaal los en
ging bezig om
de motor te
starten. Een
volgende
windstoot trof
ons als een
bliksemschicht.
Terwijl de fok al
beneden was en
de giek halve
wind stond met
de schoot los,
wist de wind ons
toch te pakken en
begon mijn bootje
onafwendbaar te kapseizen.

Een kort moment waarin je niets
meer kan doen om het tegen te gaan,
maar wel beseft dat het aan het
gebeuren is.

Zo stonden we op de zijkant van de
boot op de kiel met zijn drieën in een
hopeloze poging de boot weer rechtop
te krijgen, zoals je dat bij een optimist
doet. Bijna lukte het. We zagen wat
spulletjes wegdrijven van de boot op
weg naar de Friese kust. Verderop lag
een zeiljacht zonder zeil en we
zwaaiden en riepen om hulp. Na enige
tijd begaven ze zich onze kant op en
haalden ons drenkelingen één voor één
van de romp, waarop we ons
bevonden.

Eerst Dani, die al flink afgekoeld was.
Ondanks dat het 24 augustus was,
was het water behoorlijk afgekoeld de
laatste weken. Toen Jesse, die nog
grapjes kon maken. Al duikende
probeerde ik nog zaken te klaren,
maar dat lukte me niet.

Eenmaal aan boord van Willem de
Redder, kon Dani wat opwarmen. Want
van schrik kwam er niet veel tekst
meer uit. Jesse bleef maar praten over
de spulletjes die hij had zien
wegdrijven. Ik was heel gelukkig dat we
gered waren en er niemand gewond
was. Als ik omkeek zag ik de gezonken
Ema-Ho zo verder zeilen onder de
horizon want de mast stond nu rechtop

en het grootzeil stak nog wel 3 meter boven
water uit.

Op de boot was een heel aa
naar de sluis van Stavoren e
Workum. De donkere lucht v
voorbij en we kregen koffie e
mobiele telefoon met interne
inlichten en wat telefoonnum
bemachtigen.

Zo kon ik de waterpolitie inlic
boot gezonken was en niemand verdrinken of
gewond en dat we die boot vanmiddag zelf
zouden proberen te lichten. In Stavoren
stapten we nog druipnat af op de nieuwe sluis.

Als echte drenkelingen klommen we over de hekken. Gelukkig ken ik daar de schipper van de Voorwaarts goed en deze vertelde me waar de sleutel lag van hun huisje lag, zodat we warm konden douchen en droge kleren aantrekken. De Voorwaarts kwam uit Enkhuizen met een groep en spoedde zich naar Stavoren om de groep af te zetten en ons te gaan helpen.

Ivette was van huis uit inmiddels ook gearriveerd met een heleboel warme kleren en droge schoenen. Via het reddingsjacht kregen we sms'en dat de brandweer met twee boten iets geprobeerd had bij de Ema-Ho, maar niets had kunnen uitrichten en toen weer onverrichter zake vertrokken was.

Met de tjalk voeren we in de middag terug naar de Fluessen en daar: zoeken, zoeken zoeken... Speuren met de verrekijker vanaf het roefdak: "Was het echt hier?"

Er was niets te zien. Langzaam dobberden we richting Gaastmeer tegenover Elahuizen. "Is dat daar wat?" "Nee, een meeuw!"

In gedachten werd dit het einde van de Ema-Ho. Had iemand haar weggehaald en was me voor geweest? Of was ze onvindbaar gezonken?

"Daar!!!" uiteindelijk zag ik een rood stipje. "Ik zie het vaantje!!!" en we voeren er naar toe. En ja hoor, daar was ze.

Wat we zagen was wel verdrietig. Een grote gammele tros was op een meter onder de top van de mast vastgemaakt en dreef nog in het water. Daar had de brandweer blijkbaar aan getrokken en daardoor was heel veel kapot getrokken. De stagen, de mast, de mastvoet, wat houtwerk, de fok, de gaffel. Toen hebben ze alles zo achtergelaten. Met de gammele tros er nog aan, zonder boeitje er bij hadden ze het bijna onvindbaar achtergelaten. Het is bijna niet te geloven. Dat noemen ze een hulpdienst!

Wij haalden de Ema-Ho weer boven. Ik ging in het water om te voelen wat op welke plek was en bond de piekenval van de tjalk aan een oog vast dat ik ooit voorop de boot heb gelast. Daarna trokken we hem als een grote vis uit het water en haalden het vooronder leeg. Allemaal loodzware stukken bagage, want de waterdichte zakken stonden vol water. Bijna al onze spullen kwamen weer boven water en een pakje champignons kon zelfs nog in de spaghetti verwerkt worden. Het enige wat echt waterdicht was, was het oude tonnetje van Ivette van de Abel Tasmangroep.

Het was schitterend hoe hoog op het water mijn prachtig scheepje weer achter de Voorwaarts aandobberde. Op naar Warns, waar ze nu overwintert.

Op naar nieuwe vaaravonturen! Hoe waardevol het leven kan zijn voel ik extra nu ik weer even op de rand heb gezeten.

Voorwaarts! Maar ook af en toe even omkijken!

